

ЂАВО У ТОРУ

Миле је био познат по чврстом сну. Кад тај заспе, могу поред њега топови пуцати, али се он не буди. Сви су се чудили како може спавати код тора, какво ли је његово чување оваца. Не дај Боже да вуци наиђу, све би му поклали, а да он не чује. Додуше, имао је доброг пса који је увијек облијетао око тора, па га је то спашавало. Уз то, везивао би четири добра вола за море или придруге са четири стране тора. “Раскино би мој Челоња и међеда, а не вука”, често би Миле говорио.

Но, једне ноћи се договори група обијесних младића да направе шалу са њим.

Ноћ је била кишовита и мрачна. Прст пред очима се није видио. Вељко, Марко и Арсен одсијеку добру комадину мяса од овце, која је тај дан у Арсена угинула, и крену право Крчевинама гдје је био Милов стор. Огласи се шаро, али га они брзо умирише овчетином. Приђу торарици у којој је Миле спавао и превуку је до велике рупе у којој су некад сељани загасивали креч и која је била пуна воде. Врата торарице су наднијели над саму воду. Кад то обавише, уђоше у тор, ухватише звонара, скидоше с њега звоно и ставише га на једно црно шиљеже. Ваљда је то било једино црно бравче у Миловом стаду. Ненавикнуто на новонасталу ситуацију, шиљеже поче скакати по тору. Да придруге и летке не бијаху добро утврђене, ко зна куда би Миле сјутри дан искупљао своје овце. У међувремену киша поче јаче падати уз јаку грмљавину и сијевање муња. Узнемирише се и волови. Челоња прекиде узицу ко-

јом је био привезан за велику мору и хтједе да бјежи уз Крчевине. Но, шаро га врати и он се провуче између тора и торарице, и притом је добро заљуља. То, ваљда, прену и Мила из дубоког сна. Рика волова, лавез шара, јурњава стоке по тору, грмљавина и сијевање брзо га отријезнише. Осјећа да се нешто дешава и онако из торарице забуљека “А- ха, копиљане”. Изненађен и уплашен никако да пронађе малу резу којом се изнутра затварао. Кад му то коначно пође за руком, искочи напоље. Право у воду. До појаса. Стресе се од хладноће, опсова нешто ружно и прокоментариса: “Ово је ђавољи шерт”. Успје некако да искочи из рупе с водом и приђе тору. Према бљеску муње примијети нешто црно. Сирото шиљеже је од силне јурњавае и тешког звона пало од умора. Скупило се у једном ћошку, одвојено од свих оваца и дрхти.

“А, ту си , проклетниче”, завика Миле, ишчупа с доста муке придругу и из све снаге замахну по шиљежету. Оно се простије по земљи, једном блекну и поче отресати ногама. Миле га ишћушка из тора оном истом придругом којом га је убио. Не хтједе да дохвати руком анатемњака.

Врати се торарици, узе за процијеп саоница на којима је лежала торарица, засука је у страну и уђе унутра. Дрхтао је , што од хладноће, што од стаха. Скиде са себе мокри веш и онако го се замота у ћебе и неку кабаницу. Постеља је још била мало топла, али су његови зуби цвокотали један о други. Дочекао је свануће будан.

Кад се разданило, Миле обуче на се рајтозе и капут, без доњег веша и крену кући. Прије тога “нареди” шару да остане ту да чува “ђавола”: “Чувај га и немој да оживи и да ти побјегне!” Жена се изненади кад га видје овако обученог.

“Ђе ти је ајван, што га нијеси доћеро?”, упита га зачуђено.